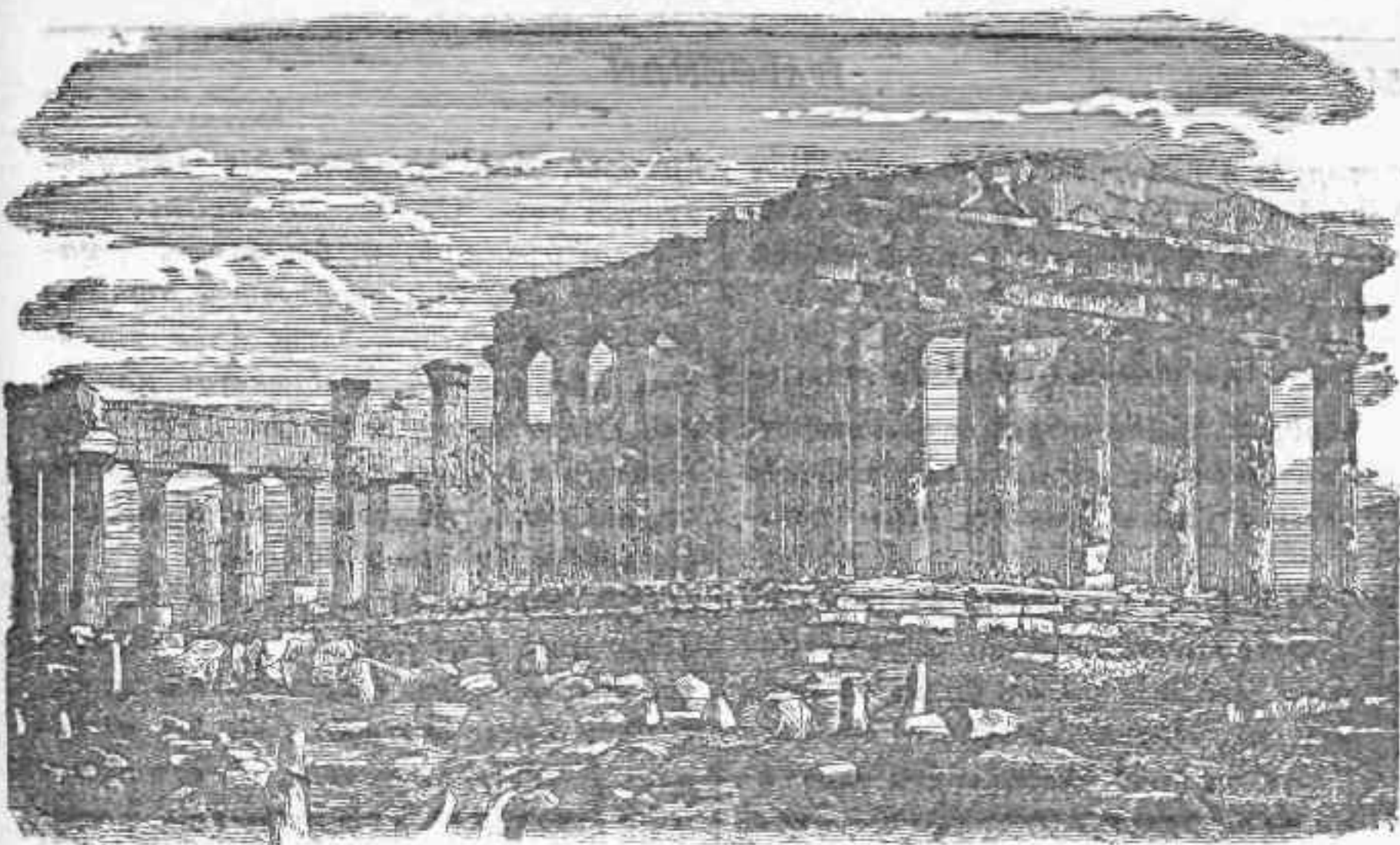

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

Δεκέμβριος

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ΄.

ΡΗΓΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ
ΡΟΥΜΕΛΗΣ, ΤΗΣ Μ. ΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΑΛΧΟΝΟΓΡΑΝΙΑΣ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΙΣΟΤΙΜΙΑ, ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Συμβούλους προκομμένους με πατριωτισμόν
Νά βάλωμεν εις όλα νά δίδουν όρισμόν·
Ο νόμος νά 'ναι πρώτος και μόνος οδηγός
Και τής πατρίδος ένας νά γίνη άρχηγός.
(Ρήγα Θούριος.)

(Συνέχεια και τέλος.)

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΤΗΜΕΝΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ, ΚΑΙ
ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ, ΤΑΞΙΣ, ΚΑΙ
ΤΡΟΠΟΙ ΠΩΣ ΝΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΙ
ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

Περί τής Δημοκρατίας.

Άρθρ. 1. Η Έλληνική δημοκρατία
είναι μία, με όλονόπου συμπεριλαμβά-
[ΠΑΡΘΕΝΩΝ.—ΕΤΟΣ Α΄.]

νει εις τόν κόλπον της διάφορα γένη και
θρησκείας· δέν θεωρεί τās διαφοράς τών
λατρειών με έχθρικόν μάτι· είναι αδιαί-
ρετος μ' όλον όπου ποταμοί και πελάγη
διαχωρίζουν ταίς έπαρχίαις της, αί ό-
ποίαι όλαι είναι ένα συνεσφιγμένον α-
διάλυτον σώμα.

Περί Διαίρέσεως του λαού.

Άρθρ. 2. Ο ελληνικός λαός, τουτέ-
στιν ό εις τοῦτο τὸ βασίλειον κατοικῶν,
χωρίς εξαίρεσιν θρησκείας και γλώσ-
σης, διαμοιράζεται εις πρώτας συνα-
θροίσεις εις τās τοπαρχίας δια νά βά-
λη εις πράξιν τήν αυτοκρατορικὴν έξου-
σίαν του· ήγουν συναθροίζεται εις κάθε
έπαρχίαν δια νά δώση τήν γνώμην του
έπάνω εις κανένα πρόβλημα.

Άρθρ. 3. Διαμοιράζεται δια τήν ευ-
κολίαν τής διοικήσεως, και δια νά γίνε-
ται ή δικαιοσύνη όμοiotρόπως, εις έ-
παρχίας, τοπαρχίας, και προεστάτα.
Ηγουν έπαρχία λέγεται ή Θεσσαλία.

τοπαρχία ἡ Μαγνησία (ἡγουν τοῦ Βώλου τὰ χωρία) καὶ προεστάτον, ἡ πολιταρχία τῆς Μακρυνίτζας ἐπάνω εἰς δώδεκα χωρία.

Περὶ τῆς τάξεως τῶν Πολιτῶν.

Ἄρθρ. 4. Κάθε ἄνθρωπος γεννημένος, καὶ κατοικῶν εἰς τὸ αὐτὸ τὸ βασίλειον εἰκοσιενὸς χρόνου ἡλικίας, εἶναι πολίτης.

» Κάθε ξένος εἰκοσιενὸς σωστοῦ χρόνου, ὅστις κατοικῶντας εἰς αὐτὸ τὸ βασίλειον πρὸ ἐνὸς χρόνου ζῇ μὲ τὸ ἐργόχειρόν του, εἶναι πολίτης.

» Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγοράζει ἓνα ὑποστατικὸν εἶναι πολίτης.

» Ἐκεῖνος ὁποῦ νυμφεύεται μίαν Ἑλληνίδα εἶναι πολίτης.

» Ἐκεῖνος ὁποῦ πέρνει ἓνα ψυχοπαίδι εἶναι πολίτης.

» Ἐκεῖνος ὁποῦ ὁμιλεῖ τὴν ἀπλὴν ἢ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ βοηθεῖ τὴν Ἑλλάδα, ἢ διατρίβῃ καὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας, (ἐπειδὴ τὸ ἑλληνικὸν προζύμι ἐξαπλώθη καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια) εἶναι Ἕλληνα καὶ πολίτη.

Καὶ τέλος πάντων κάθε ξένος, τὸν ὁποῖον ἡ διοίκησις στοχάζεται πῶς εἶναι ἄξιος κάτοικος τῆς πατρίδος, ἡγουν καθὼς ἓνας καλὸς τεχνίτης, ἓνας προκομμένος διδάσκαλος, ἓνας ἄξιος πατριώτης, εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἡμπορεῖ νὰ μετέρχεται ἰσοτίμως τὰ δίκαια ὁποῦ καὶ ὅλοι οἱ συμπολίται.

Ἐνας ξένος φιλόσοφος ἢ τεχνίτης Εὐρωπαϊᾶς, ὁποῦ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ σκοπὸν νὰ μεταδώσῃ τὴν σοφίαν ἢ τὴν τέχνην του ὅχι μόνον θεωρεῖται ὡς καθ' αὐτὸ πολίτης, ἀλλὰ καὶ μὲ δημόσια ἔξοδα νὰ τῷ ἐγείρεται ἓνας ἀνδριὰς μαρμαρένιος μὲ τὰ παράσημα τῆς διδασκαλίας ἢ τέχνης του, καὶ ὁ πλέον σοφὸς ἑλληνικὸς κάλαμος νὰ γράφῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς του.

Ἄρθρ. 5. Χάνει τὰ δίκαια τοῦ πολίτου ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐγεινεν ἐντόπιος εἰς ξένον βασίλειον, καὶ δὲν βοηθεῖ τὴν πατρίδα του καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μὲ ὅποιον τρόπον

ἡμπορεῖ, ἀλλ' ἀδιαφορεῖ εἰς τὰς προσταγὰς τῆς. Ὅμοίως καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ δέχεται ὀφφίκιον, ἢ δούλευσιν, ἢ χαρίσματα ἀπὸ χέρι τυράννου· ὁ τοιοῦτος δὲν λέγεται πλέον πολίτης ἀλλὰ προδότης, ὅθεν καὶ νὰ ἀποδιώκεται μακρὰν καὶ ἐμπιστοσύνη αὐτῷ νὰ μὴ δίδεται. Προσέτι τὰ χάνει καὶ ἓνας ὁποῦ ἔπταισε, καὶ κατὰ τὸν νόμον καταδικάζεται εἰς κρίσιν ἐν ὅσῳ ν' ἀθωωθῇ.

Ἐξ ἐναντίας εἶναι γενναῖος πολίτης, ἀξιέπαινος κάτοικος, καὶ φίλτατος θνητὸς ἐπὶ γῆς εἰς τοὺς συμπολίτας του ἐκεῖνος, ὅστις διατρίψας εἰς ξένους τόπους ἔμαθε μίαν τέχνην, ἢ ἐσπούδασε μίαν ἐπιστήμην ἢ τὴν ναυτικὴν, ἢ προπάντων τὴν τακτικὴν πολεμικὴν, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα, ἐκείνου τὸ ὄνομα, καὶ ἡ πόλις ὁποῦ τὸν ἔδωκε τὸ εἶναι, καὶ τὸ γένος, νὰ καταγράφεται εἰς τὸν δημόσιον κώδικα, ὅχι μόνον ὡς πολίτου, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτου τῆς πατρίδος, νὰ τῷ δίδεται εὐθὺς καὶ ἀξίωμα κατὰ τὴν προκοπὴν του.

Ἄρθρ. 6. Ἡ χρῆσις τῶν δικαίων τοῦ πολίτου μένει ἀνεέργητος τότε, ὅταν ᾗναι ἐγκαλεσμένος εἰς τὴν κρίσιν, καὶ ὅσον καιρὸν ἤθελε βαστάξῃ ἡ κρισολογία, ἐν ὅσῳ νὰ τελειώσῃ πρὸς ὄφελός του.

Ἄρθρ. 7. Ὁ αὐτοκράτωρ¹⁾ λαὸς εἶναι ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ βασιλείου τούτου χωρὶς ἐξαίρεσιν θρησκείας καὶ διαλέκτου. Ἕλληνες, Ἀλβανοὶ, Βλάχοι, Ἀρμένιδες, Τούρκοι καὶ κάθε ἄλλο εἶδος γενεᾶς.

Ἄρθρ. 8. Αὐτὸς ὁ λαὸς μόνος του ὀνοματίζει τοὺς ἀπεσταλμένους του πρὸς τὸ κοινὸν συμβούλιον τοῦ ἔθνους.

Ἄρθρ. 9. Αὐτὸς δίδει τὴν ἀδειαν τῆς ἐκλογῆς εἰς τοὺς ἀναμεταξύ του διαλεκτάς, νὰ διαλέξουν τοὺς δημοσίας νομοκράτορας²⁾, τοὺς ἐγκληματικούς κριτάς, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικούς.

Ἄρθρ. 10. Αὐτὸς ὁ λαὸς βουλευέται, ἂν ᾗναι οἱ διωρισμένοι νόμοι καλοὶ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν του· καὶ εἰ μὲν εἶναι

(1) Ὁ κυριάρχης.

(2) Νομοθέτας ἢ νομοεκτελεστὰς μᾶλλον.

καλοὶ, τοὺς φυλάττει, εἰδὲ καὶ ἔχει λόγον νὰ ἀντειπῇ, προβάλλει εἰς τὴν διοίκησιν τὸ τὶ τὸν πειράζει.

Περὶ τῶν πρώτων συναθροίσεων.

Ἄρθρ. 11. Αἱ πρώται συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, ἡγουν ἐκεῖναι, ὅπου γίνονται διὰ νὰ ἀποφασισθοῦν ποῖοι ἔχουν νὰ ἐκλεχθῶσιν ὡς ἀπεσταλμένοι, συγκροτοῦνται ἀπὸ κατοίκους, οἵτινες εὐρέθησαν νὰ ἔχουν σπήτια πρὸ ἑξ μηνῶν τοῦλάχιστον εἰς τὴν τοπαρχίαν ἐκείνην ὅπου γίνεται ἡ συνάθροισις.

Ἄρθρ. 12. Αὗται αἱ πρώται συναθροίσεις εἶναι συνθεμέναι ἀπὸ 200 πολιτάς τοῦλάχιστον, καὶ ἀπὸ 600 τὸ περισσότερον, προσκαλεσμένους νὰ δώσουν τὴν γνώμην τους.

Ἄρθρ. 13. Αὗται αἱ πρώται συναθροίσεις προτοῦ νὰ ἔμβουν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐκλογῆς διορίζουν πρῶτον ἕναν πρόεδρον, ἕναν γραμματικὸν νὰ γράφῃ τὰ λεγόμενα καὶ ἕναν ψηφοφόρον, ἥτοι ἐκεῖνον ὅπου βαστᾷ τὴν στάμνον¹⁾ μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ῥίπτονται τὰ χαρτάκια ἐπάνω τῶν ὁποίων εἶναι γραμμένη ἡ γνώμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κατοίκου, ὅπου τὴν δίδει.

Ἄρθρ. 14. Τὸ ζαμπητλήκι²⁾ διὰ νὰ βασταχθῇ ἡ εὐταξία εἰς τὴν συνάθροισιν αὐτὴν διορίζεται παρὰ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἀπ' ἀναμειαζύτων.

Ἄρθρ. 15. Κανένας εἰς τὴν τοιαύτην συνέλευσιν νὰ μὴν ἔρχεται ἀρματωμένος.

Ἄρθρ. 16. Αἱ ἐκλογαὶ γίνονται ἐγγράφως, ἢ μὲ μεγάλην φωνὴν, καθὼς θέλει καθ' ἕνας τῶν ἐκλεγόντων πολιτῶν.

Ἄρθρ. 17. Μία πρώτη συνάθροισις μιᾶς τοπαρχίας, δὲν ἡμπορεῖ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ προσδιορίσῃ εἰς ἄλλην τοπαρχίαν τὸ νὰ συναθροίζονται κατὰ τὸν τρόπον ὅπου καὶ αὐτὴ, ἀλλ' ἡ κάθε μία εἶναι ἐλευθέρα καθὼς τὸ κρίνῃ καλλιώτερον.

Ἄρθρ. 18. Οἱ ψηφοφόροι βεβαιώ-

νουςι τὴν ψήφον τῶν κατοίκων, ὅπου δὲν ἤξεύρουν νὰ γράψουν, καὶ θέλουν νὰ ᾔναι ἐγγράφως ἡ γνώμη των.

Ἄρθρ. 19. Αἱ γνώμαι ὅπου δίδονται περὶ τῶν νόμων εἶναι τὸ ναὶ, ἢ τὸ ὄχι· ἡγουν οἱ θέλοντες ἐκεῖνον τὸν νόμον γράφουν τὸ ὄνομά τους, καὶ ἕνα ναί· καὶ οἱ μὴ θέλοντές τον γράφουν τὸ ὄνομά τους καὶ ἓν ὄχι· καὶ οἱ περισσότεροι κυριεύουσι.

Ἄρθρ. 20. Ἡ θέλησις τῆς πρώτης συναθροίσεως κηρύττεται ἔτζι. Οἱ πολῖται τῆς τοπαρχίας τάδε συναχθέντες εἰς πρώτην συνάθροισιν τῇ πρώτῃ Μαΐου 1798 τὸν ἀριθμὸν 600 ψηφισταὶ, ψηφοῦσιν ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως τάδε . . . ἢ κατὰ τῆς ὑποθέσεως τάδε . . . ὄντες οἱ περισσότεροι τὸν ἀριθμὸν 550 ἐναντίον 250.

Περὶ τῆς Ἐθνικῆς Παραστήσεως.

Ἄρθρ. 21. Παρασταίνει ὅλον τὸ ἔθνος τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς θεμέλιον τῆς ἐθνικῆς παραστήσεως, καὶ ὄχι μόνον οἱ πλούσιοι ἢ οἱ προεστοὶ (Τουρκ. κοτζιαμπασίδες.)

Ἄρθρ. 22. Σαράντα χιλιάδες ὑποκείμενα, ἔχουν νὰ ἐκλέξουν ἕνα ἀπ' ἀναμεταξύτων διὰ νὰ γένῃ ἀπεσταλμένος εἰς τὸ νομοδοτικὸν σῶμα.

Ἄρθρ. 23. Κάθε συνένωσις τῶν πρώτων συναθροίσεων, ὅπου ἦτο ἀπὸ 59 ἕως 41 χιλιάδας ἀνθρώπων, ὀνοματίζει ἕνα ἀπεσταλμένον.

Ἄρθρ. 24. Ὁ ὀνοματισμὸς γίνεται μόνον κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ψήφων, ἡγουν ποτὲ οἱ ὀλιγώτεροι δὲν ἔχουν κύρος, ἂς ᾔναι ὅσον πλούσιοι καὶ ἂν ᾔναι.

Ἄρθρ. 25. Κάθε πρώτη συνάθροισις κάμνει τὴν σύναξιν τῶν ψήφων της, καὶ στέλλει ἕνα ἐπιθεωρητὴν ἐκεῖ, ὅπου εἶναι ἡ μεγαλητέρα συνάθροισις εἰς τὴν μέσσην τῆς τοπαρχίας, διὰ νὰ ἐπικρίνῃ τὴν ἐκλογὴν, ὅπου ἐκεῖ ἔγινε διὰ τὸν ἐκλεχθέντα καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πηγαίνουν ὅλοι οἱ κάτοικοι.

Ἄρθρ. 26. Ἄν ἡ πρώτη ἐπίκρισις τῆς συναθροίσεως δὲν περιέχῃ ἱκανῶς

(1) Κάλπη ἐκλογικὴ.

(2) Ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις.

τὸν περισσότερον ἀριθμὸν, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ δύο ἀντιφάσκοντα μέρη ἴσια ἴσια, πρέπει νὰ γίνῃ καὶ δευτέρα συνάθροισις, καὶ τότε ψηφίζουσι περὶ τῶν δύο πολιτῶν, οἵτινες ἤνωσαν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν τὰς περισσοτέρας ψήφους τῶν κατοίκων.

Ἄρθρ. 27. Ἄν αἱ ψήφοι ἦναι ἰσάριθμοι, ἤγουν 500 εἶναι διὰ τὸν Πέτρον καὶ 500 διὰ τὸν Παῦλον, ὁ γεροντώτερος προτιμᾶται τόσον διὰ νὰ ὑποψηφισθῇ, ὅσον καὶ διὰ νὰ ἐκλεχθῇ· ὅταν ὁμῶς καὶ οἱ δύο ἦναι τῆς αὐτῆς ἡλικίας, τότε ὁ κλῆρος ξεχωρίζει.

Ἄρθρ. 28. Κάθε προκομμένος κάτοικος μετερχόμενος τὰ δίκαια τοῦ πολίτου, εἶναι ἄξιός νὰ ἐκλεχθῇ εἰς ὅλην τὴν ἑκτασίαν τῆς δημοκρατίας.

Ἄρθρ. 29. Κάθε ἀπεσταλμένος τοποτηρητῆς, εἶναι κτῆμα ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους· ἤγουν δὲν θεωρεῖται πῶς εἶναι ἀπ' ἐκείνην, ἢ ἐκείνην τὴν τοπαρχίαν ἀλλὰ πῶς εἶναι ὁλονὼν μας.

Ἄρθρ. 30. Ἄν τύχῃ καὶ ὁ ἐκλεχθεὶς δὲν δέχεται τὴν ἐκλογὴν, ἢ ζητεῖ ν' ἀφεθῇ πλεον ἀπὸ τὴν δουλεύειν, ἢ τὸν εὐγαλεν ἢ διοίκησις ἀπὸ τὴν ἀξίαν του διὰ καμμίαν αἰτίαν εὐλογοφανῆ, ἢ ἀπέθανεν, αἱ πρῶται συναθροίσεις ὅπου τὸν ὀνομάτισαν ἔχουν ἄλλον ἔτοιμον διάδοχόν του διὰ νὰ βάλλουν εἰς τὸν τόπον του.

Ἄρθρ. 31. Ἐνας ἀπεσταλμένος τοποτηρητῆς, ὅπου ἐζήτησε ν' ἀφεθῇ καὶ τὸν ἐδόθη ἢ ἄδεια ἀπὸ τὴν διαίκτησιν, δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν δουλείαν του ἐν ὧσ' δὲν ἔλθῃ ἐκεῖνος ὅπου ἔχει νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν τόπον του, καὶ νὰ ἐπιχειρισθῇ τὸ ἔργον τοῦ εὐγαλμένου.

Ἄρθρ. 32. Ὁ λαὸς τούτου τοῦ βασιλείου συμμαζώνεται κάθε χρόνον εἰς τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου, διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἐκλογὰς τῶν τοποτηρητῶν του.

Ἄρθρ. 33. Ὁ λαὸς κρίνει καὶ ἀποφασίζει δι' αὐτὰς τὰς ἐκλογὰς, ὅσος καὶ ἂν ἦναι ὁ ἀριθμὸς τῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ δίκαιον νὰ δώσουν ψήφον εἰς αὐτάς.

Ἄρθρ. 34. Αἱ πρῶται συναθροίσεις γίνονται καὶ ἔξω τῆς τάξεως, ἤγουν ἄς μὴν

ἦναι καὶ ἡ πρώτη Μαΐου, ἤγουν ὅταν τὸ ἕνα πέμπτον τῶν πολιτῶν ἐκείνων, ὅπου ἔχουν τὸ δίκαιον νὰ δώσουν τὴν γνώμην τους εἰς αὐτάς, ζητᾷ διὰ νὰ γίνουν.

Ἄρθρ. 35. Ἡ συνάθροισις γίνεται (ὅταν τύχῃ τοιαύτη περίστασις ὡς ἡ 34) διὰ μέσον τῶν προεστῶν τοῦ τόπου ἐκείνου, ὅπου εἶναι ἡ συνήθεια νὰ γίνεται πάντοτε.

Ἄρθρ. 36. Αὐταὶ αἱ ἔξω τῆς τάξεως συναθροίσεις (ἤγουν ἐκεῖναι ὅπου γίνονται εἰς ἄλλον καιρὸν, καὶ ἔχι εἰς τὴν πρώτην Μαΐου) τότε ἠμποροῦν νὰ βουλευόνται, καὶ ν' ἀποφασίζουσιν, ὅταν ἕνας παραπάνω ἀπὸ τοὺς μισοὺς πολίτας ἐκείνους, ὅπου ἔχουν δίκαιον νὰ δώσουν τὴν γνώμην τους, εἶναι παρόντες, τουτέστι ὁ σωστὸς ἀριθμὸς τῶν ψηφιστῶν εἶναι 600, πρέπει νὰ ἦναι 501, ὅταν θὲ νὰ γίνῃ ἡ ἔξω τῆς τάξεως συνάθροισις.

Περὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ λαοῦ.

Ἄρθρ. 37. Οἱ πολῖται ἐνωμένοι εἰς πρώτας συναθροίσεις, ὀνοματίζουσιν ἕναν ἐκλέκτορα ὅταν ἦναι αὐτοὶ 200 τὸν ἀριθμὸν, εἰδὲ καὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς 201 ἕως τοὺς 400 ὀνοματίζουσιν δύο ἐκλέκτορας· καὶ ἂν ἦναι ἀπὸ τοὺς 401 ἕως τοὺς 600 ὀνοματίζουσιν τρεῖς.

Περὶ τῶν ἐκλεκτικῶν Συναθροίσεων.

Ἄρθρ. 38. Βαστῶνται, διαρκοῦσι καὶ γίνονται κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον αἱ ἐκλεκτικαὶ συναθροίσεις, καθὼς καὶ αἱ πρῶται, ὅπου εἶπαμεν (ἄρθρ. 41, 42, 43) ἤγουν αἱ πρῶται συναθροίσεις γίνονται ἐγγράφως, ἢ μὲ τὴν φωνὴν, ἔτζι καὶ αὐταί. Ἐκεῖ εἶναι 60 ψηφισταὶ τοῦλάχιστον διὰ νὰ ἐκλέξουσιν τρεῖς, ἐδῶ πάλιν ὁμοίως.

Περὶ τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος.

Ἄρθρ. 39. Τὸ Νομοδοτικὸν σῶμα, ὅπερ καὶ Βουλὴ ὀνομάζεται, εἶναι συνθεμένον ἀπὸ 750 ὑποκείμενα· οἱ μὲν 500 εἶναι οἱ νεώτεροι, καὶ ὀνομάζεται ἡ Βουλὴ τῶν 500. Αὐτοὶ προβάλλουσιν νόμους, οἱ δὲ 250 εἶναι οἱ γεροντώτεροι, καὶ ὀνομάζεται Βουλὴ τῶν Γερόν-

των· αὐτοὶ ἐπικυρῶνουν τοὺς προβληθέντας νόμους παρὰ τῶν 500 ἢ τοὺς ἀκυροῦσι, ἂν δὲν τοὺς εὗρουν εὐλογον· ἐκεῖνοι ὡς νεώτεροι εἶναι ἐφευρετικοὶ καὶ δραστήριοι. Τοῦτοι ὡς γερωντώτεροι κριτικώτεροι καὶ ἐξερευνητικοί· τὸ σῶμα τοῦτο εἶναι ἐν αἰώνιον εἰς τὸ ἔργον του· ἂν καὶ ἀλλάζουν τὰ ὑποκείμενα, τὸ σῶμα ὁμως μένει ὁλόκληρον, καὶ αἱ προσταγαὶ του δὲν ἀλλάζουν μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ὑποκειμένων.

Ἄρθρ. 40. Ἀλλάζονται ἢ κυρῶνουν τὰ μέλη τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος κάθε χρόνον.

Ἄρθρ. 41. Ἡ ἔνωσις ὅλων τῶν ἀπεσταλμένων τοποτηρητῶν, ὅπου ἐστάλησαν ἀπὸ τὰς ἐκλεκτικὰς συναθροίσεις, πρέπει νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸν τόπον ὅπου τοῖς ἐδιωρίσθη, διὰ νὰ κάμουν ἀρχὴν τῆς ἐπιχειρήσεώς των εἰς τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου μηνός.

Ἄρθρ. 42. Αὐτὸ τὸ Νομοδοτικὸν σῶμα ὀνομάζεται Ἐθνικὴ Συνέλευσις ὡς ἂν ὅπου παρασταίνει ὅλον τὸ ἔθνος· αὐτὸ λοιπὸν ὅταν ἐκδίδῃ προσταγὰς καὶ Νόμους, τότε πιάνονται καὶ εἶναι δίκαιοι, ὅταν ἦναι τοῦλάχιστον ἓνας περισσότερον ἀπὸ τοὺς μισοὺς τοποτηρητὰς, καὶ ὅχι μόνον μερικοί.

Ἄρθρ. 43. Οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτοὶ δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ κυνηγηθοῦν, νὰ ἐγκαλεσθοῦν, καὶ νὰ κριθοῦν ποτὲ διὰ τὰς ιδέας καὶ γνώμας ὅπου ἐφάνεωσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος· ἡγοῦν εἶναι πάντῃ ἐλεύθεροι νὰ εἰποῦν ἐκεῖνο ὅπου στοχάζονται διὰ ὠφελιμώτερον εἰς τὴν πατρίδα χωρὶς καμμίαν συστολήν.

Ἄρθρ. 44. Αὐτοὶ ἡμποροῦν νὰ κατακρατηθοῦν ὅταν κάμουν κανένα ἐγκλημα βαρὺ, καθὼς φόνον ἢ ἄλλο τοιοῦτον· ὁμως ἢ ἀπόφασις τοῦ νὰ τοὺς πηγαίνουν εἰς κανέναν τόπον, πρέπει νὰ γένη μὲ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα εἶναι ἱερὰ καὶ παρασταίνουν τὸ γένος ὁλόκληρον· ὅθεν πρέπει τὸ ὁλόκληρον γένος ὅπου παρασταίνεται ἀπὸ τὸ Νομοδοτικὸν Σῶμα νὰ τοὺς καταδικάσῃ.

Περὶ συνεδρίων τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος.

Ἄρθρ. 45. Τὰ συνέδρια τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος εἶναι δημόσια καὶ φανερά.

Ἄρθρ. 46. Ὅλα ὅσα καὶ ἂν εἴπουν εἰς τὸ Συνέδριον γράφονται καὶ λέγονται πρακτικά, αὐτὰ λοιπὸν τὰ πρακτικά νὰ τυπώνωνται διὰ νὰ τὰ ἡξεύρῃ ὁ λαὸς διαβάζωντάς τα.

Ἄρθρ. 47. Τὸ Συνέδριον δὲν ἡμπορεῖ νὰ βουλευθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ, ἂν δὲν ἦναι τὰ ἡμισυ μέλη παρόντα.

Ἄρθρ. 48. Τὸ Συνέδριον δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὁμιλίαν ἀπὸ κανέναν συγκαθέδρον του εἰς τὴν τάξιν ὅπου ἤθελε ζητήσῃ νὰ συντύχῃ, ὅταν στοχάζεται τίποτες ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Ἄρθρ. 49. Τὸ συνέδριον βουλευέται, ὅταν οἱ παρόντες τοποτηρηταὶ ἦναι περισσότεροι ἀπ' ἐκείνους ὅπου λείπουν.

Ἄρθρ. 50. Πενήντα μέλη τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ὅταν εὗρουν καμμίαν δυσκολίαν, ἢ δυσχεροῦνται εἰς τίποτες, ἡμποροῦν νὰ ζητήσουν ὅτι νὰ συναχθῇ ὁλόκληρον τὸ γένος κατὰ τοὺς ῥηθέντας τρόπους (41, 42, 43, 58) διὰ ν' ἀποφασίσῃ ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν.

Ἄρθρ. 51. Ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἔχει τὸ δίκαιον νὰ ἐξετάσῃ τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ κινήματα τοῦ καθ' ἑνὸς ἀπεσταλμένου ὅπου συνεδριάζει μαζύ της, ὅπου ἂν ἦναι πρὸς ὄφελος τῆς πατρίδος, καλῶς· εἰ δὲ ὅχι, νὰ τὸν φανερώνῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ προσοχὴν ἀπὸ τὸν ὑποπτον.

Ἄρθρ. 52. Οἱ φύλακες οἵτινες φυλάττουσιν εἰς τὸν τόπον ὅπου γίνεται ἡ συνάθροισις τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος ὑποκείνται εἰς τὰς προσταγὰς των, ὁμοίως καὶ ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι τριγύρω εἰς τὸ κτίριον τῆς συναθροίσεώς του νὰ ἦναι διωρισμένοι ἀπ' αὐτό.

Περὶ τῶν ἔργων τοῦ Νομοδοτικοῦ Σώματος.

Ἄρθρ. 53. Τὸ Νομοδοτικὸν Σῶμα προβάλλει νόμους, καὶ δίδει ψηφίσματα ἢτοι προσταγὰς.

α' Ολοι οί νόμοι καὶ προσταγαὶ γίνονται εἰς τὴν ἡπλὴν τῶν Ἑλλήνων γλώσσαν, ὡς πλέον εὐκατάληπτον, καὶ εὐκόλον νὰ σπουδασθῇ ἀπ' ὅλα τὰ εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦτο ἐμπεριεχόμενα γένη, ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἐγγράφα τῶν κρίσεων, καὶ ἄλλων δημοσίων πράξεων.

Ἄρθρ. 54. Νόμοι θέλει νὰ εἰπῇ ἐκεῖναι αἱ πράξεις τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος ὅπου ἀποβλέπουσι:

α. Τὴν νομοθεσίαν, ὅπου ἀφορᾷ εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ ἐγκληματικά.

β. Τὴν γενικὴν διοίκησιν τῶν τακτικῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Δημοκρατίας.

γ. Τὰ ὑποστατικά ὅπου ἐξουσιάζει ὅλον τὸ ἔθνος λεγόμενα βασιλικά.

δ. Ὁ τίτλος, τὸ βάρος, ἡ βοῦλλα, καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἀσπρῶν καὶ κάθε εἶδους χρήματος.

ε. Τὰ εἶδη τῶν δοσιμάτων, πόση νὰ ᾔναι ἡ σοῦμμά των καὶ πῶς νὰ συμμαζώνονται.

ς. Ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου ἐναντίον κἀνεὸς ἐχθρικοῦ ἔθνους.

ζ. Κάθε νέος διαμερισμὸς εἰς τοπαρχίας, καὶ ἐπαρχίας τοῦ τόπου τῆς δημοκρατίας.

η. Ἡ ἐπιστάσια τῶν σχολείων καὶ τὶ λογιῆς νὰ ἀνατρέφονται οἱ παῖδες τῶν πολιτῶν.

θ. Αἱ δημόσιαι τιμαὶ διὰ τὴν ἐνθύμησιν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ τῶν διαφεντευτῶν τῆς πατρίδος.

Ἄρθρ. 55. Ψηφίσματα ἢ προσταγαὶ θέλει νὰ εἰπῇ αἱ πράξεις τοῦ Νομοδοτικοῦ σώματος ὅπου ἀποβλέπουσι:

α'. Τὸν διορισμὸν τῶν στρατευμάτων ὅπου χρειάζονται τόσον διὰ θαλάσσης ὅσον καὶ διὰ ξηρᾶς τὸν κάθε χρόνον.

β'. Τὴν ἀδειαν ἢ τὸ ἐμπόδιον τοῦ νὰ περάσουν ξένα στρατεύματα ἐπάνω εἰς τὸν τόπον τοῦ βασιλείου τούτου.

γ'. Τὸ ἔμβασμα θαλασσίων ξένων δυνάμεων εἰς τοὺς λιμένας τῆς ἑλληνικῆς δημοκρατίας.

δ'. Τὴν φροντίδα περὶ τῆς κοινῆς συγκουρότητος καὶ ἡσυχίας· ἡγῶν τοὺς τρόπους τοῦ νὰ διαφυλάττεται ἡ εὐταξία καὶ ἡσυχία μέσα εἰς τὸν ἑλληνικὸν τόπον.

ε'. Τὴν ἐτησίαν καὶ καθημερινὴν διαμολρασιν τῶν συνδρομῶν, καὶ τῶν δημοσίων ἔργων· ἡγῶν ὅσας χρειάζονται συνδρομὰς εἰς διάφορα μέρη τῆς δημοκρατίας δι' ὅλον τὸν χρόνον, καὶ προσταγὰς διὰ φτιάσιμον γεφυρίων, δρόμων, λιμένων, καναλίων, κτιρίων καὶ τὰ λοιπά.

ς'. Τὰς προσταγὰς διὰ νὰ κοποῦν ἄσπρα κάθε λογιῆς.

ζ'. Τὰ ἀκανόνιστα ἔξοδα, ὅπου γίνονται εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις, ὁμοίως καὶ τὰ ἀσυνείθιστα· ἡγῶν καθὼς ἡ ἀντιμισθία ἐνὸς ὅπου ἔκαυσε τὰ καράβια τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τὰ ἔξοδα ἐνὸς ὅπου στέλλεται νὰ ἐκτελέσῃ ἕναν κρύφιον σκοπὸν πρὸς ὄφελος τῆς πατρίδος.

η. Τὰς σκέψεις ἡγῶν τὰ φρόνιμα μέτρα ὅπου χρησιμεύουν εἰς ἕναν τόπον, εἰς ἕνα μέρος, εἰς μίαν πολιταρχίαν, εἰς ἕνα εἶδος δημοσίων ἔργων.

θ'. Τὴν φροντίδα τοῦ νὰ διαφεντεύεται ὁ τόπος τῆς δημοκρατίας.

ι. Τὴν ἐπικύρωσιν τῶν Συνθηκῶν τῆς εἰρήνης.

ια. Τὴν ὀνομάτισιν, ἢ τὴν ἀλλαγὴν τῶν στρατηγῶν τῆς δημοκρατίας.

ιβ'. Τὸ νὰ κυνηγήσουν καὶ νὰ βιάσουν κάθε πρῶσωπον τῆς Βουλῆς νὰ δώσῃ λογαριασμὸν, ὁμοίως καὶ κάθε πολιτικόν, καὶ δημόσιον ἀξιωματικόν.

ιγ'. Τὴν ἐγκάλεσιν ἐκείνων ὅπου εἶναι ὑποπτοὶ διὰ κἀμμίαν συνομοσίαν ἐναντίον τῆς γενικῆς συγκουρότητος τῆς δημοκρατίας.

ιδ'. Κάθε μεταβολὴν εἰς τὸν κατὰ μέρος διαμερισμὸν τῆς ἑλληνικῆς γῆς· ἡγῶν ἄντινας ἡθελε φανῇ προδότης τῆς πατρίδος, αὐτὴ τὸν ξεγυμνώνει ἀπὸ τὴν γῆν ὅπου ἐξουσίαζε καὶ τὴν δίδει εἰς ἄλλον.

ιε'. Τὰς ἀνταμοιβὰς τοῦ ἔθνους· ἡγῶν ἕνας πολίτης ἔκαμε μίαν ἀνδραγαθίαν καὶ τὸ ἔθνος πρέπει νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τὸ νομοδοτικὸν σῶμα λαμβάνει αὐτὴν τὴν φροντίδα νὰ διορίσῃ τί λογιῆς ἀνταμοιβὴ νὰ τῷ δοθῇ.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ γίνωνται οἱ Νόμοι.

Ἄρθρ. 56. Ὅταν ᾔναι χρεία νὰ γίνῃ

κάνενας νόμος εἰς τὴν δημοκρατίαν, πρῶτον γίνεται ἐγγράφως μὲ ἀναφορὰν, ὅπου νὰ ἡμποροῦν νὰ ἐξετάσουν τὸ ὄφελος καὶ τὴν βλάβην, ὅπου ἡμπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπ' αὐτόν.

Ἄρθρ. 57. Ἡ ἐξέτασις του πρέπει νὰ σαφηνίζεται, καὶ ὁ νόμος νὰ ᾔναι πρὸς καιρὸν νομοθετημένος ὕστερον ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας, μετὰ τὴν ἐγγραφὸν ἀναφορὰν.

Ἄρθρ. 58. Ὁ σκοπὸς τούτου τοῦ νόμου, ἦγουν πρὸς τί ὠφελεῖ, ἔχει νὰ τυπώνεται, καὶ νὰ στέλλεται εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς δημοκρατίας μὲ τοιαύτην ἐπιγραφὴν. Προβαλλόμενος νόμος.

Ἄρθρ. 59. Σαράντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ προβαλλομένου νόμου, εἰς τὰς μισὰς καὶ μίαν ἐπαρχίαν τὸ δέκατον τῶν πρώτων συναθροίσεων (ἦγουν 60 πολῖται) ἐκάστης ἐπαρχίας κανονικῶς συγκροτηθεισῶν, δὲν ἀντεστάθηκεν, ὁ ἐγγραφὸς προβαλλόμενος νόμος εἶναι δεκτὸς καὶ ἐπικυρώνεται γνωριζόμενος εἰς τὸ ἐξῆς ὡς νόμος.

Ἄρθρ. 60. Ἄν δὲν τὸν στέργῃ τὸ δέκατον τῶν πρώτων συναθροίσεων ἐκάστης ἐπαρχίας τότε τὸ νομοδοτικὸν σῶμα συναθροίζει τὰς πρώτας συνελεύσεις (ἄρθρ. 11, 12, 15) καὶ ἐρωτᾶται ὅλος ὁ λαὸς διὰ νὰ δώσῃ τὴν γνώμην του.

Περὶ τοῦ τίτλου τῶν νόμων καὶ τῶν προσταγῶν.

Ἄρθρ. 61. Οἱ νόμοι, αἱ προσταγαί, αἱ ἀποφάσεις τῆς κρίσεως, καὶ ὅλαι αἱ δημόσιαι πράξεις, λαμβάνουν τοιοῦτον τίτλον. Ἐν ὀνόματι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· τῷ . . . χρόνῳ τῆς ἐλευθερίας, τοῦδε σωτηρίου τῷ . . . 1)

Περὶ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Διοικητηρίου.

Ἄρθρ. 62. Τὸ ἐκτελεστικὸν δικαστήριον συντίθεται ἀπὸ πέντε ἀνδρας.

Ἄρθρ. 63. Ἡ ἐκτελεστικὴ συνάθροι-

(1) Ἀπαράλλακτοι ἐκδόσεις νόμων ὑπὸ ὁμοίαν ἐπωνυμίαν τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας περιεσώθησαν ἐν ταῖς δημοσίαις ἀρχείοις ἢ ἀρχαιοφυλακείοις τῆς Ἑπτανήσου Τερμινάλι τῆς Ρεπούπλικας τῆς φραντσέζικης χρόνος 10 ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης.

σις κάθε ἐπαρχίας (57, 58) ὀνοματίζει ἓνα ὑποψήφιον, τὸ δὲ νομοδοτικὸν σῶμα ἐκλέγει ἀπὸ τὸν γενικὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τὰ μέλη τοῦ διοικητηρίου.

Ἄρθρ. 64. Ἀλλάζει τὸ ἥμισυ κάθε χρόνον.

Ἄρθρ. 65. Τὸ διοικητήριον ἔχει χρέος νὰ φροντίζῃ, νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ περὶ τῆς γενικῆς διοικήσεως· αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ ἐνεργήσῃ ἀλλέως, παρὰ ἐκτελῶντας τοὺς νόμους καὶ τὰς προσταγὰς ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος.

Ἄρθρ. 66. Αὐτὸ ὀνοματίζει τοὺς ἔξω ἀρχηγούς καὶ προεστώτας τῆς γενικῆς διοικήσεως τῆς δημοκρατίας τοὺς πρέσβεις καὶ κουνσόλους εἰς τὰς ξένας αὐλὰς.

Ἄρθρ. 67. Τὸ νομοδοτικὸν σῶμα προσδιορίζει τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ἔργον τῶν πρακτόρων, ἦγουν τῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐπιτρόπων τοῦ διοικητηρίου τούτου.

Ἄρθρ. 68. Αὐτοὶ οἱ πράκτορες δὲν συνθέτουν ἀναμεταξύ των κανένα βουλευτήριον, εἶναι χωρισμένοι, χωρὶς καμμίαν σχέσιν ἐτούτοι μὲ ἐκείνους, δὲν μετέρχονται καμμίαν προσωπικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ διοικητηρίου.

Ἄρθρ. 69. Τὸ διοικητήριον τοῦτο ἐξάγει ἀπὸ τὸν κόλπον του πράκτορας διὰ τὰ ἔξω τῆς δημοκρατίας· ἦγουν ἐκείνους, ὅπου ἔχουν νὰ πραγματεύσων κανένα ἐπιχείρημα ὑπὲρ πατρίδος, ἢ νὰ τελειώσων καμμίαν κρυφὴν πρᾶξιν.

Ἄρθρ. 70. Αὐτὸ ὁμιλεῖ περὶ εἰρήνης μὲ τὰ πολεμοῦντα ἔθνη.

Ἄρθρ. 71. Οἱ ἄνδρες ὅπου συνθέτουν τὸ διοικητήριον τοῦτο ἂν τύχῃ νὰ παραβῶσι τίποτες, ἐγκαλοῦνται παρὰ τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος.

Ἄρθρ. 72. Τὸ διοικητήριον τοῦτο ἔχει ν' ἀποκριθῇ διὰ τὴν ἀνενεργησίαν καὶ ἀπραξίαν τῶν νόμων, τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν καταχρήσεων, ὅπου δὲν ἤθελεν εἰδοποιήσῃ.

Ἄρθρ. 73. Τὸ διοικητήριον τοῦτο εὐγάνει τοὺς πράκτορας καὶ βάνει ἄλλους, ὅταν ἀνανεοῦται καὶ αὐτό.

Ἄρθρ. 74. Τὸ διοικητήριον τοῦτο ἔχει χρέος νὰ ἐγκαλέσῃ καὶ νὰ δώσῃ εἶδησιν

τοὺς κριτὰς διὰ τὰ σφάλματα τῶν πρακτόρων ἂν ἔκαμαν.

Σχέσεις τοῦ ἐκτελεστικοῦ διοικητηρίου

μέ τὸ νομοδοτικὸν σῶμα.

* Ἀρθρ. 75. Τὸ ἐκτελεστικὸν διοικητήριον κάθεται κοντὰ εἰς τὸ νομοδοτικὸν σῶμα, ἔχει τὴν εἴσοδον, καὶ ἓνα μέρος χωριστὸν διὰ νὰ κάμνῃ τὰ συνέδριά του.

* Ἀρθρ. 76. Τὸ ἐκτελεστικὸν διοικητήριον ὅταν ἔχῃ νὰ δώσῃ κἀνένα λογαριασμὸν, ἢ καμμίαν εἰδήσιν εἰς τὸ νομοδοτικὸν σῶμα, εἰσακούεται πάντα χωρὶς ἐξαίρεσιν καιροῦ.

* Ἀρθρ. 77. Τὸ νομοδοτικὸν σῶμα προσκαλεῖ τοῦτο τὸ διοικητήριον εἰς τὴν συνένωσί του, ὅλον, ἢ ἓνα μέρος του ὅταν ἤθελε τὸ κρίνῃ εὐλογον.

Περὶ τῶν διοικητῶν καὶ πολιταρχικῶν σωμάτων.

* Ἀρθρ. 78. Εἶναι εἰς κάθε Πλάσαν (Πλάσα λέγεται δέκα δώδεκα ἢ καὶ δεκαπέντε χωρία μαζὺ) τῆς δημοκρατίας μία διοίκησις πολιταρχική¹.)

«Εἰς κάθε τοπαρχίαν μία διοίκησις μεσάζουσα· ἡγουν εἰς αὐτὴν ἀναφέρονται αἱ περὶ αὐτὴν πολιταρχικαὶ διοικήσεις.

»Εἰς κάθε ἐπαρχίαν μία διοίκησις κεντρική. ἡγουν εἰς αὐτὴν ἀναφέρονται αἱ περὶ αὐτὴν πολιταρχικαὶ διοικήσεις.

* Ἀρθρ. 79. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν πολιταρχικῶν ἐκλέγονται ἀπὸ τὰς συναθροίσεις τῶν Πλασῶν.

* Ἀρθρ. 80. Οἱ διοικηταὶ ὀνοματίζονται ἀπὸ τὰς ἐκλεκτικὰς συνελεύσεις τῶν τοπαρχικῶν καὶ ἐπαρχικῶν.

* Ἀρθρ. 81. Τὸ ἥμισυ τῶν διοικητῶν καὶ τῶν πολιτάρχων ἀνανεώνεται κάθε χρόνον.

* Ἀρθρ. 82. Οἱ δικασταὶ καὶ οἱ Πολιτάρχαι δὲν ἔχουσι κἀνένα χαρακτήρα παραστήσεως. ἡγουν δὲν ἀνακατώνονται εἰς τὰς συναθροίσεις τοῦ λαοῦ ἐν ὧς εἶναι εἰς ἔργον.

»Δὲν ἔμπορουν κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μεταλλάξωσι (οἱ διοικηταὶ καὶ οἱ πο-

λιτάρχαι) τὰς πράξεις καὶ προσταγὰς τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος, μήτε ν' ἀργοπορήσουν τὴν ἐκτέλεσίν των.

* Ἀρθρ. 83. Τὸ νομοδοτικὸν σῶμα ἀποφασίζει ἐγγράφως τὸ ἔργον τῶν πολιτάρχων, καὶ τῶν διοικητῶν, τοὺς κανόνας τῆς ὑποταγῆς των, καὶ τὰς παιδείας ὅπου ἤθελε λάβουν ἂν πταίσουν.

* Ἀρθρ. 84. Τὰ συνέδρια τῶν πολιτάρχων καὶ διοικητῶν εἶναι δημόσια καὶ φανερά.

Περὶ τῆς Πολιτικῆς Δικαιοσύνης.

* Ἀρθρ. 85. Ὁ Κώδικας τῶν πολιτικῶν καὶ ἐγκληματικῶν νόμων εἶναι ὁ αὐτὸς εἰς ὅλην τὴν δημοκρατίαν, καὶ δὲν εἶναι μέγας καὶ μικρὸς ἐνώπιον τοῦ νόμου. Ὅλοι ἐξ ἴσου παιδεύονται, ὅταν σφάλουν, καὶ ἀνταμείβονται, ὅταν πράττουν κἀνένα ἐνδοξον ὑπὲρ πατρίδος ἔργον.

* Ἀρθρ. 86. Κἀνένας δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐνοχλήσῃ ἐκείνους τοὺς πολίτας οἵτινες ἔχοντες διαφορὰς κρισολογίας ἀναμεταξύ των, ἐκραξάν αἰρετοὺς κριτὰς, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἀπόφασιν ἔτρεξαν.

* Ἀρθρ. 87. Ἡ ἀπόφασις ἐκείνων τῶν αἰρετῶν κριτῶν εἶναι τελειωμένη, καὶ ἔχει κύρος· ἐκτὸς ἂν καὶ τὰ δύο κρισολογούμενα μέρη θέλουν νὰ κριθοῦν ἀπὸ ἀνώτερον κριτήριον.

* Ἀρθρ. 88. Εἰς κάθε χωρίον νὰ ᾔηται διαλεγμένοι ἀπὸ τοὺς χωριανοὺς δύο κριταὶ τῆς εἰρήνης, ἢ συμβιβαστικοὶ, οἵτινες νὰ κρίνουν κατὰ τὸν νόμον τὰς διαφορὰς τῶν ἐγκατοίκων, καὶ νὰ τὰς ἐκθέτουν ἐγγράφως.

* Ἀρθρ. 89. Αὐτοὶ οἱ κριταὶ συμβιβάζουν καὶ κρίνουν τὰ κρισολογήματα χωρὶς πληρωμὴν.

* Ἀρθρ. 90. Ὁ ἀριθμὸς των καὶ τὰ προσήκοντά των εἶναι προσδιωρισμένα ἀπὸ τὸ νομοδοτικὸν σῶμα, ἡγουν πόσοι νὰ ᾔηται καὶ τί τοὺς χρειάζονται διὰ νὰ κρίνουν.

* Ἀρθρ. 91. Εἶναι αἰρετοὶ κριταὶ δημόσιοι ἐκλεγμένοι ἀπὸ τὰς ἐκλεκτικὰς συναθροίσεις· ἡγουν αὐταὶ αἱ συνα-

(1) Ἐννοεῖται place militaire.

θροίσεις διορίζουν ποῖος καὶ ποῖος νὰ γίνεται αἵρετός κριτής.

Ἄρθρ. 92. Ὁ ἀριθμὸς τῶν αἵρετῶν τούτων κριτῶν, καὶ ἕως ποῦ νὰ ἐξαπλώνεται ἡ δύναμις των, εἶναι προσδιωρισμένη ἀπὸ τὸ νομοδοτικὸν σῶμα.

Ἄρθρ. 93. Αὐτοὶ γνωρίζουν, ἤγουν δέχονται καὶ ἐξερευνοῦν τὰς ἀντιστάσεις ὅπου δὲν ἐτελειώθησαν σωστὰ ἀπὸ τοὺς κατὰ μέρος αἵρετοὺς κριτὰς, ἢ ἀπὸ τοὺς κριτὰς τῆς εἰρήνης.

Ἄρθρ. 94. Αὐτοὶ βουλευνται καὶ συντυχαίνουν δημοσίως.

» Δέχουν τὴν γνώμην τους μεγαλοφώνως.

» Τελειώνουν σωστὰ τὴν κρίσιν μὲ ἐμπόδισιν μόνου λόγου, ἢ μὲ ἐν ἀπλοῦν ἔγγραφον χωρὶς πολλὰ κρισιολογήματα, καὶ χωρὶς πληρωμὴν.

» Δέχουν τὰς αἰτίας τῆς ἀποφάσεώς των.

Ἄρθρ. 95. Οἱ κριταὶ τῆς εἰρήνης, καὶ οἱ αἵρετοὶ δημόσιοι κριταὶ ἐκλέγονται κάθε χρόνον.

Περὶ τῆς ἐγκληματικῆς δικαιοσύνης.

Ἄρθρ. 96. Διὰ ἐγκληματικὴν αἰτίαν, κἀνένας πολίτης δὲν ἔχει νὰ κριθῇ ἄλλῶς, παρὰ ἐπάνω εἰς ἐγκάλεσιν δεκτὴν ἀπὸ τοὺς ὠρκισμένους, (αὐτοὶ εἶναι ὑπρωπόληπτοι, ἀδιάφοροι καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι) καὶ θεσπισμένην ἀπὸ τὸ νομοδοτικὸν σῶμα.

» Ἐκεῖνοι ὅπου ἐγκαλεσθοῦν, ἐκλέγουν κριτὰς ἐκείνους ὅπου πρὸς καιρὸν ἐκλέξουν, ἅς μὴν ἦτον καὶ κριταί.

» Τὰ ὅσα λέγουν πρὸς διαφέντευσίν των εἶναι δημόσια καὶ φανερά.

» Τὸ ἔργον καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐγκληματοῦ των φανερώνονται δι' ἐνὸς ὠρκισμένου, καὶ ἀφίλοπροσώπου κριτοῦ.

» Ἡ παιδεία τοῦ πταίσματος γίνεται ἀπὸ ἄλλο κριτήριον, ὅπου νὰ ᾔηται ἐγκληματικόν, καὶ ὅχι νὰ ᾔηται ὁ ἴδιος καὶ κριτῆς καὶ παιδευτής.

Ἄρθρ. 97. Οἱ ἐγκληματικοὶ κριταὶ ἐκλέγονται κάθε χρόνον ἀπὸ τὰς ἐκλεκτικὰς συναθροίσεις.

Περὶ τοῦ καθαιρετικοῦ κριτηρίου.

Ἄρθρ. 98. Δι' ὅλην τὴν Δημοκρατίαν εἶναι ἓνα καθαιρετικὸν κριτήριον.

Ἄρθρ. 99. Αὐτὸ τὸ κριτήριον δὲν ἔχει χρέος νὰ γνωρίζῃ παντελῶς τὸ βάθος τῶν ὑποθέσεων.

» Ἀποφασίζει ὅταν παραβιάζονται αἱ νομοθετημέναι συνήθειαι, καὶ ὅταν παραβαίνονται οἱ νόμοι.

Ἄρθρ. 100. Τὰ μέλη τοῦ κριτηρίου τούτου ὀνοματίζονται κάθε χρόνον ἀπὸ τὰς ἐκλεκτικὰς συναθροίσεις, καὶ εἶναι τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιτέσσαρα.

» Ἔργον τοῦ κριτηρίου τούτου εἶναι νὰ ἐκφωνήσῃ τὴν ἀλλαγὴν τῶν μελῶν τοῦ ἐκτελεστικοῦ διοικητηρίου, καὶ τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος μετὰ τὸν χρόνον.

Περὶ τῶν δημοσίων δοσιμάτων.

Ἄρθρ. 101. Κἀνένας πολίτης δὲν ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὴν τιμίαν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ συνεισφέρῃ κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὰ πλούτη του τὰ εἰς δημοσίας ἀνάγκας δοσίματα.

Περὶ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ.

Ἄρθρ. 102. Τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἔθνους εἶναι τὸ μεσαίτατον κέντρον τῶν εἰσοδημάτων καὶ τῶν ἐξόδων τῆς δημοκρατίας.

Ἄρθρ. 103. Αὐτὸ διοικεῖται ἀπὸ ἐπιτρόπους, οἵτινες ἔχουν νὰ δώσουν λογαριασμὸν, ὀνοματισμένους ἀπὸ τὸ ἐκτελεστικὸν διοικητήριον.

Ἄρθρ. 104. Αὐτοὺς τοὺς ἐπιτρόπους τοὺς παρατηροῦν ἔφοροι ὀνοματισμένοι ἀπὸ τὸ Νομοδοτικὸν σῶμα, καὶ παρμενοὶ ἀπ' ἀναμεταξύ του, οἵτινες ἔχουν ν' ἀποκριθοῦν διὰ τὰς καταχρήσεις ὅπου δὲν ἤθελε δώσουν εἶδησιν.

Περὶ τῆς λήξεως τῶν λογαριασμῶν.

Ἄρθρ. 105. Οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἐθνικοῦ θησαυροφυλακίου, καὶ τῶν διοικητῶν τῶν δημοσίων χρημάτων, δίδονται κάθε χρόνον εἰς τοὺς ἐφόρους ὅπου ἔχουν ν' ἀποκριθοῦν περὶ αὐτῶν, οἵτινες ὀνοματίζονται ἀπὸ τὸ ἐκτελεστικὸν διοικητήριον.

Ἄρθρ. 106. Αὐτοὶ οἱ ἐπικυρωταὶ παρατηροῦνται ἀπὸ ἐφόρους ὀνοματισμένους ἐκ τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος, καὶ εὐγαλμένους ἐκ τοῦ κόλπου του (ἡγουν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἴδιον σῶμα,) οἵτινες ἔχουν ν' ἀποκριθῶν διὰ τὰς καταχρήσεις καὶ τὰ λάθη ὅπου δὲν φανερώσουν. Τὸ νομοδοτικὸν σῶμα ἀποφασίζει τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τοὺς ὑπογράφει.

Περὶ τῶν δυνάμεων τῆς δημοκρατίας.

Ἄρθρ. 107. Ἡ γενικὴ δύναμις τῆς δημοκρατίας συνίσταται εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔθνος.

Ἄρθρ. 108. Ἡ δημοκρατία βαστᾷ μὲ τὰ ἔξοδά της ἐν καιρῷ πολέμου καὶ εἰρήνης μίαν ἀρματωμένην δύναμιν εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄρθρ. 109. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι στρατιῶται, ὅλοι πρέπει νὰ γυμνάζωνται εἰς τὰ ἄρματα καὶ νὰ ρίχνουσι εἰς τὸ σημάδι· ὅλοι πρέπει νὰ μανθάνουν τὴν τακτικὴν· ὡς καὶ αἱ Ἑλληνίδες βαστοῦν μισράκια εἰς τὸ χέρι, ἂν δὲν εἶναι ἐπιτήδεια εἰς τὸ ταυφέκι.

Ἄρθρ. 110. Δὲν πρέπει νὰ ἦναι κἀνένας πρωτοστάτωρ, ἡγουν νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς δημοκρατίας γῆς καὶ θαλάσσης εἰς τὸ χέρι του.

Ἄρθρ. 111. Ἡ διαφορὰ τῶν πολεμικῶν βαθμῶν (ἡγουν χιλιάρχος στρατηγός) ὅπου ἔχουν οἱ ἀξιωματικοί, τὰ ξεχωριστὰ σημεῖά των, καὶ ἡ ὑποταγὴ τῶν ἀπλῶν στρατιωτῶν εἶναι μόνον ἐν ὧσιν διαρκεῖ ἡ δούλευσις τοῦ πολέμου, καθὼς τελειώσει ὅμως εἶναι ὅλοι ἴσοι καὶ ἀδελφοί.

Ἄρθρ. 112. Ἡ δημόσιος δύναμις ὅπου εἶναι διωρισμένη νὰ βαστᾷ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐταξίαν μέσα εἰς τὴν δημοκρατίαν, ἐνεργεῖ μόνον κατὰ τὴν ἐγγραφὴν ζήτησιν τῶν νομίμως θεσπισμένων διοικητῶν.

Ἄρθρ. 113. Ἡ δημόσιος δύναμις διωρισμένη ἐναντίον τῶν ἔξω ἐχθρῶν τῆς πατρίδος ἐνεργεῖ κατὰ τὰς προσταγὰς τοῦ ἐκτελεστικοῦ διοικητηρίου.

Ἄρθρ. 114. Κανένα σῶμα ἀρματωμένων ἀνθρώπων δὲν ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ

βουλεύηται, μήτε νὰ προστάζῃ, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐκτελῇ τὰ προσταττόμενα δι' ἐγγράφου προσταγῆς τῶν διοικητῶν.

Περὶ τῶν ἐθνικῶν συνελεύσεων.

Ἄρθρ. 115. Ἄν εἰς μίαν περισσότερον ἀπὸ τὰς μισὰς ἐπαρχίας τῆς δημοκρατίας, τὸ δέκατον μέρος τῶν πρώτων συναθροίσεων ἐκάστης αὐτῶν, γινομένων παρὰ τοὺς ρηθέντας κανόνας (11, 12, 13,) ζητοῦν νὰ ξαναθεωρήσουν τὴν πρᾶξιν τῆς νομοθετικῆς διοικήσεως, ἢ τὴν ἀλλαγὴν μερικῶν ἀπὸ τὰ ἄρθρα της, τότε τὸ νομοδοτικὸν σῶμα ἔχει χρέος νὰ συγκροτήσῃ τὰς πρώτας συναθροίσεις καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν τῆς δημοκρατίας, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ἂν πρέπη νὰ συγκροτηθῇ μία γενικὴ ἐθνικὴ συνέλευσις.

Ἄρθρ. 116. Ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις γίνεταί κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὅπου καὶ αἱ νομοδοτικαί, ἡγουν στέλλεται εἰς πληρεξούσιος ἀπὸ κάθε ἐπαρχίαν καὶ ἐνώνει μὲ ἐκεῖνας τὴν πληρεξουσιότητα της.

Ἄρθρ. 117. Αὕτη ἡ ἔξω τῆς συνηθείας ἐθνικὴ συνέλευσις καταγίνεται, καὶ κάμνει τὴν πρᾶξιν τῆς νομοθετικῆς διοικήσεως, μόνον ἐπάνω εἰς ἐκεῖνα τὰ αἷτια ὅπου ἐπροξένησαν τὴν συνάθροισίν της, καὶ δὲν ἀνακατῶνεται εἰς ἄλλα τίποτε· ἡγουν ἐστάλθη διὰ νὰ θεωρήσῃ μόνον μίαν ὑπόθεσιν, εἰς ἐκείνην καταγίνεται καὶ ἄχι περαιτέρω.

Περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἐλληνικῆς δημοκρατίας μὲ τὰ ξένα ἔθνη.

Ἄρθρ. 118. Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς εἶναι φίλος καὶ φυσικὸς σύμμαχος μὲ τὰ ἐλεύθερα ἔθνη.

Ἄρθρ. 119. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἀνακατῶνονται εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἀλλ' οὔτε εἶναι εἰς αὐτοὺς δυνατόν νὰ ἀνακατωθῶν ἄλλα εἰς τὴν ἐδικήν των. Τιμοῦν τοὺς πρέσβεις καὶ κοινοῦσιν τοὺς πρέσβεις καὶ κοινοῦσιν τοὺς πρέσβεις καὶ κοινοῦσιν τοὺς πρέσβεις τῶν εἰς ταῦτο τὸ βασίλειον εὐρισκομένων ἐθνῶν, τοῖς βεβαιούσι μίαν ἀφοβὸν διατριβὴν, σέβονται τοὺς πραγματευντάς των, καὶ δὲν πειράζουσι τὰ ἐμ-

πορικὰ πλοῖά των, ὅταν δὲν ἔχουν πρᾶγμα τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄρθρ. 120. Δέχονται ὅλους τοὺς ἀδικημένους ξένους, καὶ ὅλους τοὺς ἐξωρισμένους ἀπὸ τὴν πατρίδα των δι' αἰτίαν τῆς ἐλευθερίας. Ἀπαρνοῦνται καὶ δὲν δίδουν ὑποδοχὴν καὶ περιποιήσιν εἰς τοὺς τυράννους.

Ἄρθρ. 121. Δὲν κάνουν ποτὲ εἰρήνην μὲ ἓνα ἐχθρὸν ὅπου κατακρατεῖ τὸν ἑλληνικὸν τόπον.

Περὶ ἐγγυήσεως καὶ βεβαιότητος τῶν δικαίων τούτων.

Ἄρθρ. 122. Ἡ νομοθετικὴ διοίκησις βεβαιοῖ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, Τούρκους, Ἀρμένιδες τὴν ἰσοτιμίαν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν συγυρότητα¹⁾, τὴν ἐξουσίαν τῶν ὑποστατικῶν ἐκάστου, τὰ δημόσια χρέη ὅπου ἤθελε γένουν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐλευθερίαν ὅλων τῶν θρησκειῶν, μίαν κοινὴν ἀνατροφὴν, δημοσίους συνδρομας ἐκεῖ ὅπου ἀνέκουν, τὴν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας, τὸ δίκαιον τοῦ νὰ διδῇ ἕκαστος ἀναφορὰν καὶ νὰ προσκλαυθῇ, τὸ δίκαιον τοῦ συναθροίζεσθαι εἰς δημοσίους συντροφίας, καὶ τελευταῖον τὴν ἀπόλαυσιν ὅλων τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄρθρ. 123. Ἡ ἑλληνικὴ δημοκρατία τιμᾷ τὴν πρᾶύτητα, τὴν ἀνδρίαν, τὸ γηρατεῖον, τὴν νῆκην φιλοστοργίαν, τὴν δυστυχίαν· αὐτὴ βάνει τὴν παρακαταθήκην τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς διοικήσεως ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον φύλαξιν ὅλων τῶν ἐναρέτων φιλελευθέρων ἀνδρῶν, ὅπου διὰ νὰ μὴν ὑποκύψουν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας, ἐνηγκαλίσθησαν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν, καὶ ἄρματωμένοι ὤμωσαν αἰώνιον πόλεμον κατὰ τῶν τυράννων.

Ἄρθρ. 124. Ἡ κήρυξις τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ νομοθετικὴ αὐτὴ πρᾶξις νὰ χαραχθῇ ἐπάνω εἰς χαλκίνας πλάκας, καὶ νὰ στέκεται εἰς τὸν τόπον τῆς συναθροίσεως τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος· νὰ γένουν τοιαῦτα ἀντίτυπα, καὶ

νὰ στηθοῦν εἰς ὅλας τὰς πόλεις, χώρας καὶ χωρία τῆς δημοκρατίας, εἰς τὰ μεσοχώρια, ὅπου κάθε ὥραν νὰ βλέπῃ κάθε πολίτης εἰς τί συνίσταται ὁ θησαυρὸς τῆς φιλτάτης ἐλευθερίας του.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἡ σημαία, ὅπου βάνεται εἰς τὰ μπαϊράκια, καὶ παντιέrais τῆς ἑλληνικῆς δημοκρατίας εἶναι ἐν ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους μὲ τρεῖς σταυροὺς ἐπάνω· τὰ δὲ μπαϊράκια καὶ ἡ παντιέrais εἶναι τρίχρσα, ἀπὸ μαῦρον, ἄσπρον καὶ κόκκινον, τὸ κόκκινον ἐπάνω, τὸ ἄσπρον εἰς τὴν μέσην, καὶ τὸ μαῦρον κάτω.¹⁾

Τὸ κόκκινον σημαίνει τὴν αὐτοκρατορικὴν πορφύραν, καὶ αὐτεξουσιότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· τὸ ἐμεταχειρίζοντο οἱ προπάτορές μας ὡς ἔνδυμα πολέμου, θέλοντες νὰ μὴ φαίνωνται αἱ πληγαὶ ὅπου ἔτρεχον αἷμα διὰ νὰ μὴ δειλιῶσιν οἱ στρατιῶται.

»Τὸ ἄσπρον σημαίνει τὴν ἀθωότητα τῆς δικαίας ἡμῶν ἀφορμῆς κατὰ τῆς τυραννίας.

»Τὸ μαῦρον σημαίνει τὸν ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐλευθερίας ἡμῶν θάνατον.

»Οἱ οἱ Ἕλληνες στρατιῶται φοροῦν εἰς τὸ κεφάλι περικεφαλαίαν.

»Οἱ οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἔχουν μίαν μπαγιωνέταν, τὴν ὁποῖαν φοροῦν εἰς τὴν μέσην των ὡς ἀν χαντζιάρι, καὶ ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἡ παρατάξεως τὴν περνοῦν εἰς τὸ τουφέκι των.

»Τὸ φόρεμα τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν εἶναι τὸ ἡρωϊκόν, μαῦρον ἀντερὶ, ἄσπρον ὑποκάμισον, καὶ κόκκινα χολέβια ἢ κάλτζαις.

»Κάθε Ἕλληνα καὶ Ἕλληνιν, ὁμοίως καὶ κάθε κάτοικος τῆς δημοκρατίας ταύτης πρέπει νὰ φορῇ εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ἢ τὴν σκούφιαν του ἐν παρόμοιον ῥόπαλον καθὼς εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν, γραμμένον ἢ κεντημένον εἰς ἄσπρον πανί,

1) Ἡ τρία αὐτὰ χρίματα εἶχε καὶ ἡ σημαία τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας πλὴν ἀντὶ τοῦ μαύρου εἶχε τὸ γαλάζιον.

(1) Προσωπικὴν ἀσφάλειαν.